

П'ЯТИРІЧКА І МИ:
РОЗМОВА З МОЛОДИМ СУЧАСНИКОМ

ЗАВТРА ПРИЙДЕ ЗМІНА

Після публікації у «Молодому комуністі» (24 січня ц. р.) виступу президувальника кіровоградського заводу «Гідросила» І. Машняги «За честь заводської марки» до редакції почали надходити листи з різних організацій та трудових колективів області. Авторі діляться думками з приводу проблем, згаданих у статті, міркують над їх розв'язанням у своїх виробничих підрозділах.

Сьогодні друкуємо матеріал з пошти останніх днів.

Хто завтра займе місце за станком-автоматом, біля конвального молота, хто буде інженером, який буде примножувати славу робітничого класу? Сьогодні вони ще сидять за партами, вчать алгебру та історію, захоплюються героями Г. Уеллса, віддаються дозвіллям. Вони молоді та щасливі, про завтрашній день замислюються не так уже й часто. А завтра?

Реформа загальноосвітньої школи, як відомо, ставить перед нами, комсомольцями-виробничиками, величезні завдання. Це ж ми повинні надати допомогу у формуванні життєвих поглядів сьогоденних школярів. Однак як саме організувати цю допомогу? Щоб було і пізнавально, і цікаво, і не нав'язливо? Здається, ми знайшли непоганий варіант.

На спільному засіданні комітету комсомолу теплово-ремонтного заводу та підшефної середньої школи № 5 виникла пропозиція створити на базі підприємства клуб «Старшокласник». До нього увійшли учні 9—10 класів, а також кращі молоді виробничники спілчани Михайло Рябоволик, Дмитро Думанський, Валерій Кліпченко та інші.

Постало нове питання: чим же зацікавити юнаків? Провели опитування, яке викликало чимало питань. Їм, школярам, було цікаво дізнатися: як живе наша країна, як орієнтуватися у питаннях міжнародних відносин. Як працює і які має

перспективи наш завод, а також питання, пов'язані із культурним дозвіллям, тощо. Їх було багато, і на всі без перебільшення відповіді заводські та районні спеціалісти.

Основне завдання клубу — зробити кращим озброєнням школярів із спеціалісткою заводського виробництва, щоб по закінченні школи ті, кому вона припаде до душі, прийшли у цехи працювати.

Напередодні першого засідання клубу була організована екскурсія. Старшокласники розповідали про славі сторінки історії заводської комсомолії (у нас на заводі першим в районі був створений комсомольський осередок), знайомили з виробництвом.

Перше засідання виявилось цікавим і пізнавальним — такою була загальна думка його учасників.

Шефська допомога заводу не обмежується тільки такими заходами. Давні традиції мають і трудові десанти старшокласників на підприємство. Вони виконують, прийшовши на завод, роботи по благоустрою території, інші допоміжні роботи, а безпосередньо у нашому навчально-виробничому комбінаті освоюються біля верстатів.

С. ТЮХТІЙ,
контролер ВТК, секретар комітету комсомолу теплово-ремонтного заводу.
м. Гайворон.

років Д. Осадчий відзначився в операції під Яссами і теж став Героєм.

Про цих двох зв'язків розповів молодим механізаторам колгоспу імені XX з'їзду КПРС секретар комсомольської організації цього господарства О. Яновський. А потім було сказано тепле слово про ветерана колективу бригади учасника визволення Кіровоградщини від німецько-фашистських загарбників О. А. Біжанова, який вважається одним з кращих наставників молоді. Торік, наприклад, Олександр Архипович своїм Т-74 виробив близько 1400 гектарів умовної оранки і зекономив 974 кілограмів пального. Високі показники в праці, показуючи приклад молодим, мають колишні фронтовики І. Г. Чабан, О. Ф. Гордієнко. Тепер вони разом з комсомольцями-механізаторами з випередженням графіка ремонтують техніку.

ОДРАЗУ за Вільшанкою узник побіг бистріше, легше. Але через кілька кілометрів знову почали траплятися переметні і тоді машина натужно ревіла, а водій крутив на всі боки кермо і Катерині здавалося, що мав би він хвилюватися за дорогу, але ні — Микола впевнено, спокійно дивився перед машиною, і узник вперто долав важкі кілометри.

Поряд на сидінні лежав круглий запашний коровай. Добре постаралась кондитер: колосочки випечені наче справжні — живий тобі хліб, шойно з поля. Коровай їй подарували на зустрічі з виборцями, яка відбулася у Вільшанському

бо треба ту впевненість у собі відчутти...

За вікном машини уже пробігли будинки Голованівська, під колеса ліг чистий асфальтний шлях районного центру. «Вільше половини дороги уже позаду», — відзначила Катерина. — Як там мої хлопці? Зачекалися, мабуть».

Уже другий день поспіль вечорами вони чекають, виглядають її до пізнього часу. І хоча й з роботи повертається вона щоразу не задоволено, але тоді, звичай-

діла такому вітрогонові поставити переметні. Узник попірхав і вискочив на го-ру. На обличчі водія — ні крихти хвилювання. Спокійний, впевнений.

І ще одне село-залишилось позаду. Тут вона закінчувала дев'ятий і десятний клас. (Вчора на зустрічі з виборцями Голованівського району виступила її класний керівник з місцевої десятирічки Тамара Федорівна Мананікова: наче згадувала з трибуни роки восьмирічної давності). Тут тепер живе

А повернула вона, як судилося. Судилося їй Давидівка на березі Чугуїв Ятрані з кам'яними берегами, яку так людяно снівав народ. Судилося щастя родини в загальної білій хатині, яку вони купили три роки тому і перебрались із сверкушної: захотілось самостійно похазяйнувати. Бо до хазяйства голоді Ладки справді беручки — і корова з теленцем у хліві, і свині, і курі, і індик... «Ажжж, соромно було б людям в очі дивитись, якби цього не було», — каже її Петро.

Судилося їй повага й на роботі.

Давидівка, відділкове село Перегонівського радгоспу, — на одишбі. Вибір роботи тут вузький — переважно поле або ферма. Вона вибрала ферму. За чотири роки звикла до неї так, що на кілька днів відвинується — кортить на роботу. Ось як і зараз. Це ж учора переважували теленят без неї. Минулого року ферма їхня виконала план виробництва м'яса. Особисто Катерина здала 169 центнерів живої ваги, а середній щоденний приріст становить 511 грамів.

Колектив у них дружний. І хоча й нелегко було зразу вправлятися з сотнею бичків (кожен — до п'яти центнерів), але жінки не залишили її без уваги. Найчастіше підказувала їй Софія Іванівна Настенко, телятниця з найбільшим, майже чотирьохрічним досвідом. А ще їздовий Апатолій Лаврентійович Запорожень. Без чоловічих рук у них на фермі це не обійтись. В перспективі — будівництво чотирирядного телятника — там буде повна механізація.

Так, проблем ще в них багато. І їй, як майбутньому депутату, доведеться брати безпосередню участь в їх розв'язанні. Бо ж хіба тільки про поліпшення умов праці слід буде тур-

РОЗПОВІДАЄМО
ПРО КАНДИДАТА У ДЕПУТАТИ
ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНСЬКОЇ РСР

ДЕ ЯТРАНЬ

будинку культури... Ажжж, К. Ладки, колектив заводу Перегонівського цукрокомбінату висунув кандидатом на балотування у депутати Верховної Ради УРСР. Тоді на зборах виступали комуністи і безпартійні, головні спеціалісти комбінату і рядові робітники, а вона сиділа в залі і нашіла — стільки теплих слів на свою адресу їй за все життя не доводилось чути. А ще була в голові думка: це ж стільки обов'язків додасється — чи зможу тоді так само дивитись в очі людям, як вони сьогодні дивляться мені? Вагалася в думках, хоча й заспокоювала себе — досі вона справлялась завжди з тим, за що бралася, що їй доручали. І справлялась неабияк, бо не привчена з дитинства батьками — простими колгоспниками Павлом Євдокимовичем і Галиною Романівною Дзебани, які виростили трьох дочок, — не привчена робити всяку справу абияк. Вони вчили її власним прикладом трударів, дбайливих господарів.

І зовсім розхвилювалась, як зачитали Указ Президії Верховної Ради СРСР про нагородження її, телятницю радгоспу Перегонівського цукрокомбінату, Катерину Ладку медаллю «За трудову відзнаку». Той день — 19 січня — вона згадуватиме ще не раз з почуттям тихої й теплої бентежності в грудях.

Про сумнів свої вона сказала наступного дня секретарю парткому комбінату І. М. Голобородьку. «Знаєте, працювати ху-дожним керівником у клубі чи телятницею на фермі — це просто. А тут же — депутат Верховної Ради. Дуже відповідально...» — «Тому й запропонували люди твою кандидатуру, вірять тобі. Звичайно, пай-легше випити права і обов'язки, але не просто бути представником народу в уряді республіки...» Допомогати йому й ми порада-ми, допомагатимуть виборці. Будь впевненою. Ці обов'язки — по тобі!», — ладно говорив Іван Миколайович. Але, мабуть, ще немало часу мине, поки ті сумніви розвіються.



КРУТО В'ЄТЬСЯ

но, менше хвилювались — удома, вважай, а це ж до-рога. Та ще й при такій погоді!

Шестирічного Миколку вона, як і кожного разу, залишила в сверкуші. У Петра робота також не з легких. Час теперішній ускладнив її. Бо якби мав одеські залишки у селі, якби народжували дітей, якби гамірний школа та клуб Давидівки, то кру-тило би він кіно щодня, і не через день, як тепер — у Давидівці і Полонистому. Та мало молодих. Подався сьогодні її кіно-механік в Полонисте, че-кає Миколка тата й маму в бабні...

За Голованівськом зно-ву машина пішла натуж-но, а під Межиріччю, як вибиралась на гору, забуксувала. В підгір'ї снігу намело в коліно і хоч, вид-но, не раз дорога протро-талася тракторами (он які кучугури накидало оба-бі!), проте скільки того

її сестра Таня, художнім керівником працює в бу-динку культури.

Попрацювала і вона, Катерина Дзеба, півтора року художнім керівником у районі, сусідньому з від-сі селі Красному Полі (по закінченні школи вчилась рік у школі підготовки ке-рівників художньої само-діяльності). Багато па-м'ятного залишилось із тих днів. Пригадується, як готувались концерти до свят, як нелегко згуртову-вались самодіяльні ан-самблї: молодих не дуже тепер тягне до баянів — їм електричну музику по-давай. Пригадуються ви-ступи агіткультбригади пе-ред живим народом. Захопи-лась вона тоді роботою своєю не на жарт і якби стрункий вусатий парубок аж із Давидівки Петро Ладка не відвідав яко-гось святкового вечора концерт, то не злизи як би далі повернула доля.

буватись. Люди самі під-кажуть. До виборів ще понад два тижні, а сусі-ди уже, перестрігши на до-розі, розказують — про те, мовляв, і про те треба по-турбуватися. Воду людям треба підвести ближче — славна річка у них Ятрань, а води достати не можна на кам'янистих горбах — треба водогін провести ву-лицями. Дороги пікудити!

Машина потужними фа-рами краєла ніч над чистим снігами. Тут Катерині було уже все знайоме — до деревця. Ось за мить узник з'являється за лагерб і, мов на долоні, під високим і блі-дим у перистих хмарах мі-сяцем розкинується її Да-видівка, що збігає города-ми до закутої в лід Ятра-ні. І десь поміж інших во-нів має світитися і у ви-ках її хати, де її чекають-виглядають.

В. БОНДАР.
Голованівський район.
На знімку: К. Ла-дику.
Фото В. ГРИБА.



ВАХТА ПАМ'ЯТІ

БОБРИНЕЦЬ. 26 березня 1944 року група моряків-десантників під командуванням старшого лейтенанта К. Ольшанського висадилась в Миколаївському порту. Дві доби вона відбивала атаки ворога, утримуючи захоплені плацдарми. Лише 12 десантників з 68 залишилися живими. Загинув тоді і старшина 2-ї статті І. Індік — уродженець села Витязівки, який був удостоєний звання Героя Радянського Союзу. А його односе-лєць, комсомолец 20-х

Є в НОВОАРХАНГЕЛЬСЬКОМУ районі село Кам'яне — велике, старовинне. І молода — молодістю своїх пишних вишневих та яблуневих садів, розлогіх полів, молодістю працюючих кам'ячан... Молодість села — і в буквальному, і в переносному значенні цього слова — явище не з ряду просто літературних образів. Це ще й поняття так би мовити, економічне. Так, так, не дивуйтеся. Тому, що в основі його — економічна міць місцевого колгоспу імені Калініна і, звичайно ж, невисипаюча турбота правління господарства і виконкому сільської Ради про колгоспників — сьогоднішніх і майбутніх.

Отож у розмові нашого кореспондента з головним економістом колгоспу імені Калініна Ю. В. Петровим не випадково йшлося не лише про сьогоднішні досить вагомі успіхи кам'ячан — лише чистий прибуток за минулий рік склав тут 1 мільйон 319 тисяч карбованців, — але в першу чергу про перспективи розвитку села й господарства і про те, як має позначитися цей розвиток на житті колгоспників.

ЕКОНОМІКА —

ТЕЖ ФАКТОР

АКТУАЛЬНЕ ІНТЕРВ'Ю

КОР.: Юрію Вадимовичу, хотілося б почати нашу розмову із речей, далекіх ніби від лаконічної мови цифр річних звітів і планів. Щойно, розмовляючи із секретарем виконкому сільради Оленою Явдокимівною Кучеренко, я почув про будівництво на кошти колгоспу... обсерваторії і будинку казок. Чи не здається вам, що в господарстві, незважаючи на його великі економічні можливості, знайшлося б, де ефективніше використати кошти?

Ю. В.: Ні. Справа в тому, що майбутнє будівництво об'єктів, про які ви сказали, — це частина довгострокового плану забудови і реконструкції села, який правління колгоспу разом із виконкомом сільради втілює в життя вже не перший рік. Наприклад, десяти років тому, ми збудували в селі нову середню школу на 450 місць, а навчалася у ній нині 260 учнів. Що це — свідчення помилки в розрахунках? Неекономічне витрачання коштів? Ні! Запевняю вас — роки через десять — п'ятнадцять у школі наряд чл. будуть вільні місця...

Повертаючись до вашого запитання, додаю: і школа, і сільський спортзал, і майбутні обсерваторія, будинок казок, нове приміщення сільського краєзнавчого музею, колгоспний дитячий комбінат на 150 місць — все це буде зведено для зручності кам'ячан — і дорослих, і дітей, заради їхнього благополуччя...

КОР.: Отже — вирішення проблеми кадрів?

Ю. В.: Проблема кадрів у нас на сьогодні в колгоспі в основному вирішена. Попереджаю ваше запитання: у тваринництві теж. Заноруюко тому — створення хороших умов праці для тваринників. На фермах є сьогодні не лише всі необхідні сучасні технічні засоби для догляду за тваринами, під їзди з твердим покриттям тощо. Неабияк сприяло зростанню престижності роботи на фермах будівництво благоустроєних будинків тваринників, організації при них обладнаних за останнім словом техніки профілакторіїв, де про здоров'я догляд та телятиць турбується кваліфікований медперсонал.

Тому я певен — той факт, що одна з трьох доярок, які цього року

вперше в історії господарства подолали шеститисячний рубіж, Світлана Іванівна Баршнік (за підсумками обласного змагання їй щойно присуджено приз імені М. А. Монаші), — ще зовсім молода жінка, не випадковий. Загалом у нас 35 з кожних ста працюючих — молодь.

На останніх звітно-виборних зборах восени минулого року спілчані колгоспу вирішили організувати на базі тракторної бригади № 3 комсомольсько-молодіжний колектив. Це рішення — цілком закономірне. Адже торік комсомольсько-молодіжна ланка кукурудзодівів цієї ж бригади (керівник КМК В. З. Пожван, групкомсорг Юрій Піддубний) збрала на круг майже по 95 центнерів зерна і зайняла перше місце серед комсомольсько-молодіжних колективів області.

КОР.: Щойно ви назвали ім'я Юрія Піддубного. Мені розповідали, що недавно він справив новосілля...

В. Ю.: І не тільки він один. Наш колгосп надає житло, наприклад, сім'ям трактористів Сергія Крижанівського, Анатолія Плахтія, шофера Олександра Шатайла та багатьох інших. Лише торік на кошти колгоспу зведено 12 будинків. Ще десять плануємо побудувати в нинішньому.

Хочу сказати, що правління колгоспу не лише будує житло, але й широко надає кредити колгоспникам для купівлі будівельних матеріалів, для облаштування підсобним господарством — не випадково наша сільська Рада і цього року набагато перевищила план по закупках сільськогосподарських продуктів від населення. Наші спілчані мають що продавати.

Ще одне. Багато наших хлопців, які до армії працювали в колгоспі (до речі, і згадуваний уже Юрій Піддубний), повернувшись зі служби, одержали чималенькі суми — щомісяця протягом двох років колгосп переказував на їхні особисті рахунки по 20 карбованців.

КОР.: Отже, найкраща профорієнтація — це все-таки матеріальна зацікавленість?

Ю. В.: Ні, це не так. Спробую пояснити чому.

Річ у тому, що для того, аби мати можливість використовувати матеріальний, якщо можна так сказати, «важіль», колгосп повинен мати гроші, і не малі. А для того, щоб їх одержувати, маємо єдине джерело — сільськогосподарське виробництво. Одного ж можна мати прибуток за єдиної умови — якщо урожайність полів і продуктивність тварин будуть адекватні. Це ж неможливо без певного рівня підготовки колгоспників, їх високоєфективної праці.

Тому майбутні кадри готуємо, починаючи зі школи. Виділяємо техніку, ділянки для шкільної виробничої бригади, доручаємо турботу до неї довіреним наставникам. Цього року школярі виростили на кожному з 10 гектарів «свого» поля близько 400 центнерів цукрового буряка. Це дозволяє сподіватися, що в майбутньому хлопці зуміють працювати на колгоспних ланках так само вміло, як це роблять хлопці з КМК Володимира Пожвана — теж, до речі, недавній школяр і член шкільної виробничої бригади.

Посвідчення трактористів-машиністів та операторів машинного доїння учні мають можливість одержати разом з атестатом. Колгосп виділив транспорт для доставки старшокласників до Підвисокого у міжшкільний навчально-виробничий комбінат. Однак це вже фінал профорієнтації, так би мовити. А загалом наші школярі в міру сил допомагають колгоспові, починаючи з четвертого — п'ятого класу. Не безіменно, між іншим, — юним поміщикам виплачуємо заробіток з 20-процентною надбавкою.

КОР.: Останнє запитання: якими уявляються вам шанси такого села, як ваше, у давньому суперництві з таким заманливим для молоді містом?

Ю. В.: Я міг би зараз навести приклади, коли молоді кам'ячанці, спробувавши міського життя, обирали врешті-решт для постійного проживання село. Однак, давайте краще напівжартوما порівняємо. Чого у нас нема з того, що є у місті? Досить сказати, що в селі залишилося заасфальтувати кілометрів 6 із більш як 40. Банально-примітивні проблеми? Є! Модна нині сауна — теж є! Для наших кращих колгоспників, юних поміщиків не складає проблеми поїхати за туристською путівкою по Радянському Союзу, за кордон. Колгосп має можливість надати їм путівки за свій рахунок. Культурні запити? Будь ласка — маємо сучасний будинок культури, укомплектований кваліфікованими працівниками, працюють у нас гуртки, які колгосп забезпечує необхідними інструментами, інвентарем...

Коротше кажучи, як економіст, я на «давнє суперництво», за вашим висловом, нашого села із містом дивлюся оптимістично. А як кам'ячанець додаю: не лише матеріальні вигоди, (хоча вони, безперечно, мають вагу), але й любов до роботи на землі, до хліборобської професії, перейняті від батьків, змушують шороку чотирьох із кожних десяти випускників нашої школи залишатися працювати в рідному колгоспі. І жалкувати про свій вибір їм не доводиться, адже, віддаючи свої сили, вміння, час роботи на полях та фермах, вони наглядно бачать вагомий результат своєї праці.

П. СЕЛЕЦКИЙ.



На знімку: старшокласники Новгородківської СШ № 1 під час обговорення книги М. Канюки «Повість вогнених літ» у читальному залі районної бібліотеки. Крайня ліворуч — бібліотекар Валентина ЧЕРНОВА.

Фото С. ФЕНЕНКА.



МИ — ЗА МИР

«У ВІЙНИ НЕ ЖІНОЧЕ ЛИЦЕ»

Із січня 1984 р. по квітень 1985 р. проходить республіканський огляд робіт кулгоспівних закладів, присвячений 40-річчю Перемоги радянського народу у Великій Вітчизняній війні.

За умовами огляду бібліотеки повинні розгорнути диференційовану пропаганду літератури з усіх галузей знань.

Бібліотеки міста Олександрії беруть активну участь у конкурсі. Так, бібліотека-філіал № 8 імені Держинського для молоді міста провела літературну п'ятницю «Герої книги — герої часу». Тут йшлося про твір лауреата премії імені М. Островського С. Алексєвич «У війни не женское лицо», опублікований у журналі «Октябрь», та збірку віршів О. Стовби.

Для молодих робітників шахти «Ведмежоярська» працівники центральної міської бібліотеки ім. О. Пушкіна організували зустріч з учасниками визволення нашого міста подружжям Редіченків. Вони поділилися спогадами про те, як кувалась перемога нашого народу, як хоробро билися на фронтах Великої Вітчизняної війни, а бібліотекар А. П. Шевченко зробила огляд краєзнавчої літератури.

Бібліотеки міста, виховуючи молодь на кращих традиціях минулого, надають перевагу зустрічам безпосередньо з учасниками подій. Бесіди, огляди, конференції, книжково-ілюстраційні виставки допомагають бібліотекарям пропагувати кращі твори радянських та зарубіжних письменників про всевітньо-історичну перемогу радянського народу в Великій Вітчизняній війні.

Г. ВАРЛАМОВА,
завідуюча відділом
спілкування централь-
ної міської бібліотеки ім. О. С. Пушкіна.

м. Олександрія.

РІЧНА ЗВІРКА

Підбито підсумки стану обліку членів ВЛКСМ і річної звірки складу спілок обласної комсомольської організації за минулий рік. Вони показали, що комітети комсомолу області проводять певну роботу по організації політичного зміцнення комсомольських організацій, поліпшенню дисципліни й організованості серед комсомольців. На 1 січня нинішнього року обласна комсомольська організація об'єднувала в своїх лавах 146 244 юнаків та дівчат. Це на 1,3 процента більше, ніж на початку минулого року.

Нині в області кожен третій комсомолец — робітник, кожен десятий — колгоспник, кожен шостий — службовець.

Перевірка цілого ряду міських і райкомів ВЛКСМ засвідчила, що прийом у члени Спілки юнаків та дівчат проводиться в основному за рахунок великих комсомольських організацій. Так, у Світлоподільському районі 88 процентів усіх прийнятих в лави Спілки комсомольців забезпечено активністю по прийому комітетів ВЛКСМ з правами райкомів. В той же час загалом у цих спілках працює лише 60 процентів комсомольців-робітників району. Недостатню увагу прийому в комсомольські лави приділяють у Знаменському міському, Олександрівському, Меловицькому, Онуфріївському, Ульяновському районах комсомолу.

У цілому ріді міст облас-



ЖИТТЯ СПІЛКИ

У промисловості області працює 29 460 членів ВЛКСМ. У сільському господарстві — 20 553 комсомольці. Найпомітніше зростання чисельності спілчан у порівнянні з 1983 роком у тваринницькій галузі (на 7,1 процента).

У 1984 році до лав ВЛКСМ прийнято на 186 чоловік більше, ніж у попередньому. Цілеспрямовано, предметно поповнення комсомольських організацій займаються в Кіровоградському, Кіровоградському, Новоархангельському та Новгородківському районах ЛКСМ України.

Комітети комсомолу області стали принциповіше реагувати на антигромадські прояви, на порушення норм комсомольського життя і моралі. Поліпшенню стану дисципліни комсомольців багато в чому посприяв експеримент у системі обліку членів ВЛКСМ.

Однак в організації обліку комсомольців області ще існують недоліки.

Майже на 5 процентів зменшилась кількісний склад спілчан у Бобринецькій районній організації, майже на 3 — в Олександрійській. У семи районних комсомольських організаціях зменшилась кількість комсомольців-колгоспників. Тільки 63 проценти від направлених за путівками комітетів комсомолу членів ВЛКСМ, тобто 305, закріпилося у тваринництві. А в Гайворонському, Новоархангельському й Онуфріївському районах цифра комсомольців-тваринників проти початку минулого року залишилась незмінною.

Ще низьким залишається комсомольський просярок серед учнів СРТУ.

В області — понад три тисячі спілчан, що не стоять на обліку або ж вибули без зняття з обліку. Особливо багато таких у комсомольських організаціях міст Кіровограда та Олександрії, а також Новомиргородського та Новоукраїнського районів.

Серйозні недоліки в обліку членів ВЛКСМ й індивідуальній роботі з ними виявлені в Онуфріївській районній комсомольській організації. Тут за останні два роки персональні справи комсомольців, що не стали на облік, на бюро райкому комсомолу не розглядалися. Складалася ганебна практика заочної постановки на облік членів ВЛКСМ. Індивідуальна робота з комсомольцями підминялась технічними актами. В цьому райкомі, як і в Новомиргородському, Кіровоградському, Новоукраїнському, Лепинському та Кіровоградському районах м. Кіровограда до проведення експерименту в системі обліку членів ВЛКСМ поставилися не належним чином.

Підсумки річної звірки членів ВЛКСМ обласної комсомольської організації потребують від відповідальних комсомольських працівників ретельного вивчення недоліків і пам'ятення шляхів їх якнайшвидшого усунення.

О. СНИЖКО,
завідуючий відділом
комсомольських
організацій облас-
ної ЛКСМ України.



Молоді на вулицях міста



МІ-МОСКВА-1985

З ІСТОРІЇ ФЕСТИВАЛЬНОГО РУХУ

До столиці Фінляндії Хельсінки на VIII Всесвітній фестивалі молоді і студентів з 137 країн світу з'їхалися 18 тисяч делегатів. Фестиваль проходив влітку 1962 року під лозунгом «За мир і дружбу!».

На VII Всесвітній фестивалі, який проходив у Відні влітку 1959 року, з'їхалися 18 тисяч учасників із 112 країн. Лозунг фестивалю «За мир і дружбу!».



В дні фестивалю

Хоч листа і не було надруковано

Комсомольці с. Ульянівки Олександрійського району поскаржилися до редакції на те, що у їхньому сільському клубі не працюють гуртки, погано організована культосвітня робота. Ось яку відповідь на скаргу читачів надіслав перший секретар Олександрійського райкому

ЛКСМ України Г. Недобиткін.

«Факти, викладені в листі, підтвердились частково. Роботою клубу з вересня 1984 року керує комсомолка Н. Мишина. За цей час відбулося два концерти — на жовтневі і новорічні свята, проведено новорічний ранок для школярів. При клубі працює

шашково-шаховий клуб і гурток спортивних танців, які веде Н. Зеленька. Регулярно демонструються кінофільми для дітей і дорослих.

Разом з тим виявлено і ряд недоліків. Шахово-шашковий клуб працює в бібліотеці, тому що виділена для нього кімната не обладнана — немає столів

і стільців. Більярд не працює через відсутність сука. В розпорядженні за клубом немає ні програвача, ні магнітофона для організації танцювальних вечорів. Освітлення в клубі не відповідає вимогам.

Секретар парткому райгоспу «Більшовик» І. П. Чумак та голова профкому Л. П. Скляр заповіли, що гроші на ремонт освітлення вже перераховано, придбано також суцукло для

більярда; найближчим часом буде відремонтовано тенісний стіл та завезено зі складу господарства столи й стільці.

Райком ЛКСМ України вказав бюро комсомольської організації господарства на слабкий контроль за організацією дозвілля молоді і зобов'язав наявні в роботі клубу недоліки усунути до березня ц. р.»

Океан розливається п'ятий

Людей у формі працівників цивільної авіації і курсантів льотних училищ в обласному центрі зустрічаємо мало не на кожній вулиці. Скільки хлопців, дивлячися на погоні чи на жовті нашивки на рукавах курсантів, потай заздрісно зіхають — «От мені б туди!». Скільки хлопців мріють стати пілотами, штурманами, скільки дівчат — бортпроводницями! Про ці професії вони читали, дивилися фільми, самі не раз спостерігали за відточеними діями авіаторів, коли подорожували літаками Аерофлоту. Та в цивільній авіації є професії і менш відомі, які не так на виду — це диспетчер по управлінню повітряним рухом, авіаційний техник, метеоролог тощо. Буває, що хлопець, закінчуючи школу, не мислить себе ніде, крім цивільної авіації, а от чим конкретні там займатиметься, чітко не уявляє. Щоб допомогти таким юнакам, при Кіровоградському вищому льотному училищі цивільної авіації створена школа «Юний авіатор» із профорієнтаційним уклоном.

Школа функціонує з 1981-го, строк навчання тут — 2 роки. На перший курс набираються дев'ятикласники, у 1984 році прийнято також і дівчат. Приступивши до навчання, молоді люди починають іменуватися курсантами. Вони знайомляться в школі зі специфікою всіх професій Аерофлоту: з організацією і технологією роботи екіпажу літака, бортпроводниці, диспетчера служби руху, авіатехніка, працівника метеослужби. Курсанти одержують відомості з конструкції літаків і двигунів, з аеродинаміки, приладів, радіообладнання, наземних засобів посадки і управління повітряним рухом, радіотелеграфної азбуки і парашутної підготовки.

Програмою передбачена робота курсантів на літаку-тренажері і диспетчерському тренажері, екскурсії на диспетчерський пункт служби руху, знайомство з роботою метеослужби, відвідання музею цивільної авіації, зустрічі з ветеранами Аерофлоту, представниками різних авіаційних професій.

Заняття з юними авіаторами проводять курсанти вищого льотного училища — відмінники навчання. Але курсанту КВЛУ не досить учитися на п'ятірки, щоб удостоїтися честі наставляти свою можливу зміну. Працювати із школярами мають право лише ті курсанти, які свого часу закінчили середнє училище і цивільної авіації і мають досвід практичної роботи у авіазагонах.

«Океан розливається п'ятий, голубой высотой звеня, в беспокойное царство крылатых вновь и вновь увлекает меня... Для наших вихованців «п'ятий океан» — поки що лише мрія. Але не недосяжна. Я спостерігаю за ними і вже уявляю їх у формі працівників цивільної авіації. Адже знання і гарт, які хлопці і дівчата здобувають у нашій школі, — це вже щось дуже близьке до остаточного утвердження у виборі професії, вже щось дуже схоже на півтитул в небо.

А. ХАФІЗОВ,
керівник школи «Юний авіатор».
м. Кіровоград.

СПОРТ

СПОРТ

Чий внесок
максимальний

До підсумків виступів спортсменів Кіровоградщини на I республіканських юнацьких іграх.

У складі збірних команд області було 200 спортсменів, котрі брали участь у турнірах з 18 видів спорту. Це представники 4 міст і 4 районів (Гайворонський, Олександрійський, Олександрівський та Голованівський), всіх ДС і відомств. Вони завоювали п'ять медалей (одну золоту, чотири бронзових) і набрали в підсумку 1399,3 очка, зайнявши п'яте загальнокомандне місце серед 8 команд третьої групи областей.

Краще всіх на іграх виступили легкоатлети, гімнасти, гандболісти, футболісти, тенісисти, команда дівчат з хокею на траві, представники кінного спорту. Переможцем ігор став Вадим Нікулєнко (боротьба дзюдо), бронзовими призерами були: Юрій Цимбалюк (плавання), Наталя Лєсєва (гімнастика спортивна), Геннадій Пермінов (легка атлетика) та Сергій Балабась (кінний спорт). Дванадцятьох наших спортсменів включено до складу збірних команд республіки з восьми видів спорту для підготовки до перших всесоюзних ігор. Аналіз результатів виступів спортсменів області свідчить про наявність недоліків у роботі дитячо-юнацьких спортивних шкіл по підготовці резерву, про слабкий контроль з боку добровільних спортивних товариств і відомств за роботою по комплектації збірних команд для участі в іграх. Викликає занепокоєння той факт, що з 16 районів і 8 ДЮСШ не було представників у командах, що виступали на республіканських фінальних турнірах. Малий вклад вихованців фізкультурних організацій Олександрії (ігрові види спорту), Світловодська (плавання, легка атлетика), не повною мірою використовуються можливості у підготовці резерву в ДЮСШ системи профспілок (їх внесок у загальну кошилку лише 430 очок).

На базі результатів, що були показані на іграх, позначилось і те, що в ДЮСШ відсутня належна спортивна база для того, щоб тут цілорічно і на високому рівні вести навчально-тренувальний процес. Низька також кваліфікація багатьох тренерів: з 311 фахівців, що працюють в ДЮСШ, лише 185 мають вищу фізкультурну освіту і 100 тренерську категорію. Незадовільно виступили збірні з кульової стрільби, велоспорту, баскетболу, боротьби самбо, класичної боротьби, веслування на байдарках і каное. В наслідок цього в 11 видах з 18 не виконано планових завдань.

Ю. ПОВОРОЗКА,
завідуючий навчально-спортивним відділом облспорткомітету.

МОЛОДІЙ
ГОСПОДИНІ

УЗИМКУ—

3 ВІТАМІНАМИ

Взимку і ранньої весни відчувається вітамінне голодування, через що знижується працездатність, погіршується здоров'я. Але зарадити справі можна. Рекомендуємо молодій господині кілька зимових овочевих страв.

Салат із буряків. Зваріть або спечіть два-три буряки. Почистіть, поріжте соломкою і складіть у миску. Посипте сіллю, перцем, додайте олії та оцту за смаком. Якщо є зелений кріп і петрушка, притрусіть ними страву. Салат подається до смаженого і вареного м'яса.

Ікра з буряків. Зваріть і почистіть буряки (півкілограма) пропустіть через м'ясорубку, покладіть цукор (2—3 столові ложки), олію (2 столові ложки) і за смаком лимонний сік або лимонну кислоту. Перемішайте і поставте на 5—10 хвилин на вогонь. Часто мішайте, щоб не пригоріло, а коли ікра охолоне, покладіть її в салатницю і подайте до столу.

Капустяні биточки. Величку головку капусти розріжте на скибочки завтовшки 2—3 сантиметри, складіть у каструлю і варіть у солоній воді 3—5 хвилин. Потім воду злийте, скибочки вмочіть у яйце та сухарі і смажте на вершковому маслі.

Салат з моркви, яєць та петрушки. Моркву зваріть у підсоленій воді. Коли вона охолоне, поріжте кружальцями, складіть у салатницю, посоліть, посипте перцем і полийте олією та лимонним соком або оцтом. Навколо салатної гірки зробіть кільце з дрібно посиченого білка, зовнішнє кільце викладіть із зелені петрушки. Набір продуктів: 3—5 морквин, одне-два яйця, півлимона або столова ложка оцту, дві столові ложки олії, 10 грамів зеленої петрушки.

ЗАВТРА — ДЕНЬ АЕРОФЛОТУ



Естонська РСР. «Від імені Аерофлоту вас вітають командир корабля Микола Іванович Дмитрієв і екіпаж...». Для нас, пасажирів повітряних лайнерів, ця фраза — звичайна люб'язність авіаторів.

Лютчик естонського університету цивільної авіації Микола Дмитрієв вважає, що він вихований довір'ям Бориса Йому, майже хлопчині довірили лише за рік освоїти у експериментальній групі льотного училища складну професію пілота. І ось вже більше 30 років він і у повітрі, і на землі виправдовує це довір'я, освоюючи все більш складні повітряні лайнери, і передуючи свій багатий професійний досвід молодим пілотам. Близько 20 тисяч годин провів у повітрі Герой Соціалістичної Праці М. І. Дмитрієв. Звання Героя присвоєно Миколі Дмитрієву не тільки за ті польоти, які вимагали від нього максимальної віддачі сил та особистої мужності, а й за усі ті тисячі годин, коли пасажирів почували себе спокійно і впевнено, довірившись досвіду і майстерності пілота.

Коли колектив Таллінського аеропорту висунув Миколу Дмитрієва своїм кандидатом у депутати Верховної Ради Естонської РСР, розмова на зборах теж йшла про довір'я. Товариші по роботі були одностайними: Миколі Івановичу можна доручити справу державної важливості. На знімку: чи все у порядку в польоті? Командир авіадірозділу Микола Дмитрієв і диспетчер Галина Фадейчева.

Фото Ю. ВЕНДЕЛІНА
і В. РУДЬКО.
Фотохроніка ТАРС.

ТУРНІРНЕ ТАБЛО

ШАХИ, ШАШКИ. Фінальні змагання з цих видів спорту за програмою восьмих сімейських спортивних ігор Кіровоградщини відбулися в Олександрівці. В них брали участь всі сім колективів — переможці зональних посидинок.

Першість серед шахістів здобула команда олександрівців. У посидинках шашки не мали собі рівних гайворонці.

ФУТБОЛ. Всесоюзний турнір з футболу проходив у спортивному манежі міста Калуги. За звання найсильніших вели боротьбу юнаки 1971 року народження з Талліна, Орехово-Зуєва, Сум, Кіровограда та Калуги.

Спортивну честь Кіровоградщини тут захищали вихованці спеціалізованого класу дитячо-юнацької спортивної школи олімпійського резерву відділу народної освіти обласного центру.

Наші земляки, яких готував до цих матчів Анатолій Андреев, після калужан зайняли другу сходинку п'єдесталу пошани.

ТЕЛЕБАЧЕННЯ

НЕДІЛЯ

10 ЛЮТОГО

▲ ЦТ (I програма)

8.00 — «Час». 8.35 — До Дня Аерофлоту Документальні телефільми. 9.20 — 6-й тираж «Спортивного». 9.30 — Будильник. 10.00 — Служба Радянському Союзу! 11.00 — «Здоров'я». 11.45 — «Ранкова пошта». 12.15 — Зустріч на радянській землі. 12.30 — Сільська година. 13.30 — Музичний мисл. 14.00 — Сьогодні — День Аерофлоту. 14.30 — Художній фільм «Туманність Андромеди». 15.45 — Грає лауреат міжнародних конкурсів Б. Петрушанський. 15.55 — Клуб мандрівників. 16.55 — Новини. 17.00 — За наказами виборців. Із циклу «Вирішуйтеся на місці». 18.00 — Міжнародна панорама. 18.45 — Мультифільм. 19.00 — Чемпіонат Європи з фігурного катання. 21.00 — «Час». 21.35 — Майстри оперної сцени. Маріо дель Монато. 22.35 — Чемпіонат світу з гірськолижного спорту. 22.55 — Новини.

▲ ЦТ

10.00 — Новини. 10.20 — Сьогодні — День Аерофлоту. 11.30 — Село і люди. 12.00 — Концерт. 12.55 — Новини. 13.00 — По музеях і виставочних залах. 13.45 — Компас туриста. 14.15 — Концерт. 14.35 — Катруси на нозах. 16.00 — Слава солдату. (Кіровоград на Республіканське телебачення). 17.00 — Співає Я. Гнатюк. 17.10 — Люди твої, Україно. 19.00 — Актуальна камера. 19.30 — Кіномеридіан. В. Корочин. 20.15 — Тележурнал «Футбол-хокей». 20.45 — Новорічні діти. 21.00 — «Час». 21.35 — Художній телефільм «Піризька драма». 22.40 — Новини.

▲ ЦТ (II програма)

8.00 — На зарядку ставай! 8.15 — В кожному малюнку — сонце. 8.30 — Ритмічна гімнастика. 9.00 — Російська мова. 9.30 — Міжнародний турнір з боротьби дзю-до. 9.50 — Документальний телефільм «Учнівська життя». 10.10 — Концерт Державного квартету ім. О. Бородіна. 11.05 — У світі гляди. 12.05 — «Вергольоти звуться». 12.35 — В гостях у казки. 14.10 — Програма Азербайджанського телебачення. 15.25 — Розповіді наших кореспондентів. 15.55 — Художній телефільм. «Назад дороги нема». I серія. 17.00 — Чемпіонат світу з хокею з м'ячем. Фінал. 2-й тайм. 17.45 — «Мав радість бути сучасником». М. Д. Телешов. 18.30 — Чемпіонат світу з ковзанярського спорту. Жінки. 19.00 — «Видатні радянські композитори — лауреати Ленінської премії». Д. Д. Шостакович. П'ята симфонія. 20.00 — Вечірня казка. 20.15 — Пісні композитора І. Екінова у виконанні І. Воронцової. 20.25 — Світ і мода. 21.00 — «Час». 21.35 — Художній фільм «Сіцилійський захист».

З МІШКА ГУМОРЕСОК

Всього кілька днів минуло згоді, як Микита Іванович Сич помінявся квартирою з п'ятиповерхового будинку в дев'ятиповерховий. Ніякої цікавості до нових сусідів не виявляв, не організовував новосілля, не шукав з ними знайомств. Вони самі знаходили його.

НОВИЙ СУСІД

Спершу відвідали найближчі сусіди. В чорних наруківниках, пенно, бухгалтери — чемні, культурні, представились, руку тисли.

— Аж не віриться, — казали, — що новий сусід з'явився, бо тихенько поселився, тихенько й живе. Меблів же повні кімнати, проте ніхто їх не переставляє з місця на місце, так одразу все вдало розставили...

Дальші два сусіди, з найвищого поверху, теж дивувались. Аж добродушно кепкувати стали:

— І що це за сусід, який у перші ж дні не б'є в стінах дірок? Чи, може, у Вас шлямбур і молоток немає?

Сусіди з ближніх під'їздів (чепуренькі такі) прокили мову заводили.

— Чого ж це вони лежать на підлозі, немов рулеті скручені? Їх же витріпувати треба та по стінах розвішувати, бо міль поїсть?

Сусіди крайніх під'їздів (у накрохмалених білих халатах — певно, лаборанти або лікарки) радили підлогу на балконі стелити та заскрити його, щоб горобці і комарі не залітали. Здоров'я, мовляв, треба берегти.

Приходили і приходили. Знайомились, представлялись. До пізньої ночі. Навіть домогосподарки, матері, що мають маленьких дітей. Вкладе дитину спати та й забіжить на хвилину! І собі давай сердечність та повагу виказувати.

— Працуйте, — каже, — ми перетерпимо. Аби Ви собі в квартирі порядок навели...

— Ні, ні, — відповідав Микита Іванович, — діти годинні спокійно спати. Не підніметься в мене рука щось в такий час робити. Дім з бетону — чутливий, мов вулик: вдарив в одному кінці — аж у другому гримить. Треба берегти спокій. Прийдуть дітлахи із школи, за уроки сядуть — не зможу завважати. Дорослі з роботи повернуться — хай відпочивають, газети хай переглянуть. А там і старшокласники з телевізора програму «Час» сідають конспектувати. Делі фільм цікавий, сон милий... Не можу я гуркотом весь дім хвилювати. Я у вихідний день виберу час, попереджу всіх...

Задзвонив будильник і Микита Іванович прокинувся. Була перша година ночі. Він вострим в розбиті в стіні дірку шлямбур і з силою вдарив по ньому молотком.

Анатолій КУРГАНСЬКИЙ.

Відповідальний момент

Штатний лекальніст команди «Брус» Семен Закавасюк дуже хвилювався. Ще б пак: недавно стукнуло вже двадцять сім, а він ще нічого не встиг. Звичайно, були в житті приємні події. От хоча б та, коли Семен у складі дитячої команди став чемпіоном області і його запросили до «Бруса». Але все це минуло, і от зараз на-

став момент, коли вирішувалася дуже багато.

Серце колотилося. У вухах стояв такий гул, наче він перебував на знаменитій «Маракані». У горлі пересохло. Все. Час. Семен зібрався:

— Оленко! Виходь за мене заміж.

Олександр ПЕРЛЮК.

ЧОРНИМ ПО БІЛОМУ

Із оголошення

Аптека має забезпечити Вас медикаментами, що виписані у Вашому рецепті або ж вирішити питання заміни із лікарем у ви-

падку відсутності його в аптечній мережі, протягом трьох днів.

Надіслав Г. ХАРИТОНОВ.

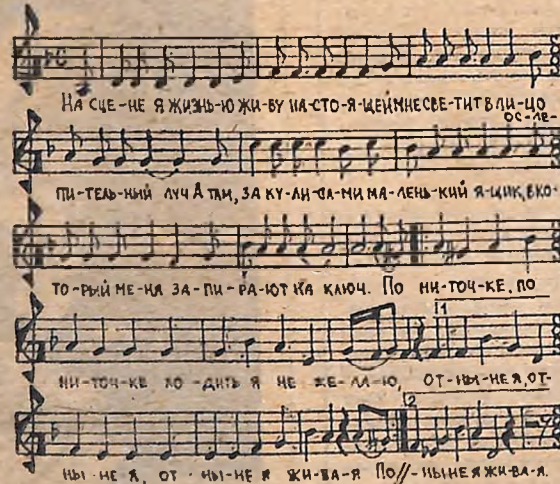
Ожившая кукла

Музыка В. ШАЙНСКОГО
Стихи А. ЖИГАРЕВА,
С. АЛИХАНОВА

На сцене я жизнью живу настоящей,
мне светит в лицо ослепительный луч.
А там, за кулисами, маленький ящик,
в который меня запирают на ключ.

Припев:

По пятачке, по пятачке
ходить я не желаю,
отныне я, отныне я,
отныне я живу.

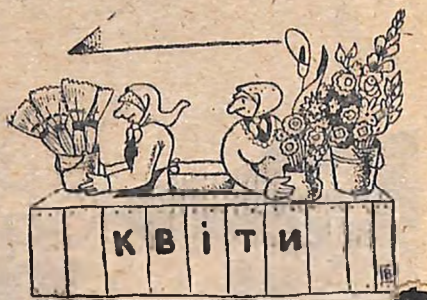


Щоб було смішно!

«Дорога редакціє! Цього року я передплатила газету «Молодий комунар» і стаю активним вашим читачем уже з першого номера. Приєднуюся до інших читачів, які надсилають підписи до малюнка мейлинка-карикатуриста В. Постоенка «дрібненьким почерком» («МК» за 1 січня 1985 року). Пропоную такий підпис: «Життя неможливо повернути назад...».

З повагою учениця 7 класу Наталія Пилипенко, м. Олександрія.

Так, друзів у Наталі тепер побільшає. Друзів за вполюванням, захопленням. Перший рік читатиме «Молодий комунар» (а, отже, і «Вітряк») восьмикласниця Витязівської десятирічки Бобринецького району Лариса



Чутора. До пропонуваного малюнка Лариса надіслала такий пісничий підпис — з відомого кінофільму «Карпальська піч»: «На часах 12 без п'яти. Новий год уже, наверное, в пути».

А тепер пове завдання — підписати малюнок мейлинка-карикатуриста В. Гордійченка. Та так, щоб було смішно!

РЕШЕТО

Очима речей

ЛІНІЙКА

— Хто такий Циркуль? — сердилася дерев'яна Лінійка. — Він же далі свого радіуса нічого не бачить. У нього немає прямої лінії в житті. Більше того, він любить замикається лише у своєму тісному колі.

КАПЕЛЮХ

— Подумаєш, голова, — розмірковував хвацький фзтровий капелюх. — Хіба її виставляють у великих дзеркальних вітринах? Смішно подумати, але в жодному магазині за неї навіть копійки не пропонують. Та якби не я, то не неї взагалі ніхто уваги не звертав би. Особливо тоді, коли мій неуважний господар забуває мене знімати за обіднім столом.

ПАРТА

На кришці старої парті було надярано: Коля + Люда = Любов.

— Арифметика, — зітхнула соснова партя. — Через неї бідолашний Миколка залишився на другий рік у п'ятому класі.

ОКУЛЯРИ

Професорські рогові Окуляри упали зі столу на підлогу і не розбились. Поважний пластмасовий футляр розчулено прийняв їх у свої обійми. Підлабузник Олівець несподівано заявив науковій Дисертації, що це геройський вчинок і його потрібно увіковічити. Стара потерта Гумка з ним погодилась. І лише сам господар начевав їх на свого професорського носця і дивився на все поверх Окулярів.

-В. ГОНЧАРЕНКО.

Редактор
Ю. СЕРДЮЧЕНКО.

ВИ ЗАМОВЛЯЛИ ПІСНЮ

К рукам моим тиснуть тонкі нити,
нак будто без них я на сцені спотинаюсь...
Ой, там, наверху!
Ви мене отпустите.
Без нитей невидимих я обсьидусь.

Припев.

У пісню останньої останньої нота
уже прозвучала
і стихнет сейчас.
І тьнят мене словно
за руку хто-то,
опять уведя
за кулиси от вас.

«Молодой коммунар» —
орган Кировоградского
областного комитета
ЛКСМ Украины.

На українському мові.



БК 02101.

НАША АДРЕСА:
316050, МПС,
м. Кіровоград,
вул. Луначарського, 36.

Обсяг 0,5 друку. арн.



Індекс 61103.

ТЕЛЕФОНИ: редактора — 2-45-00; відповідального секретаря — 2-46-87; відділу комсомольського життя — 2-46-57; листів і масової роботи — 2-45-36; пропаганди — 2-45-36; учнівської молоді — 2-46-87; військово-патріотичного виховання та спорту, фотолaboratorії — 2-45-35; оголошень — 2-56-65; ректорської — 3-61-83; нічної редакції — 3-03-53.

Зам. № 75. Тираж 60 200.

Друкарня імені Г. М. Димитрова
видавництва
«Кіровоградська правда»
Кіровоградського обкому
Компартії України
м. Кіровоград, вул. Гліни, 2.
Газета виходить у п'ятницю,
четвер і суботу.